

ἀπ-ἄθᾶνᾶτίζω, μέλ. —σω, στοχεύω, κλίνω προς την αθανασία, σε Πλάτ., Αριστ.

ἀπάθεια, ἦ, ἔλλειψη συναίσθησης ἢ αἰσθησης, αναισθησία, ἔλλειψη παθῶν, σε Αριστ.

ἀ-πᾶθής, -ές (πάθος), I. αυτός που δεν υποφέρει ἢ δεν ἔχει υποφέρει, αυτός που δεν ἔχει πείρα ενός πράγματος, με γεν., σε Θέογν., Ηρόδ., Αττ.· απόλ., σε Αττ. **II.** αυτός που είναι απαλλαγμένος από πάθη ἢ απρόσβλητος από αισθήματα, ο αναισθητός· επίρρ., *ἀπαθῶς ἔχειν*, δεν ἔχω συναισθήματα, εἶμαι αναισθητός, σε Πλούτ.

ἀπαί, ποιητ. αντί *ἀπό*, σε Ησίοδ.

ἀπ-αιγειρόμαι, Παθ., μεταβάλλομαι, μεταμορφώνομαι σε αίγειρο, σε ψηλόκορμη λεύκα, σε Στράβ.

ἀ-παιδᾶγωγός, -ον, αυτός που δεν ἔχει παιδαγωγό, δάσκαλο ἢ καθοδηγητή, σε Αριστ.· *απαίδευτος*, *αδίδακτος*, *τινος*, σε κάτι, στον ίδ.

ἀπαιδευσία, ἦ, I. 1. ἔλλειψη εκπαίδευσεως, σε Θουκ., Πλάτ. **2.** ἄγνοια, ἀμάθεια, ἀδαημοσύνη, ἀγροίκοι τρόποι, σκαιότητα, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** με γεν., *ἀπαιδευσία ὀργῆς*, λόγω της ἔλλειψης εκπαίδευσεως για την αυτοσυγκράτηση της ὀργῆς, σε Θουκ.

ἀ-παίδευτος, -ον, I. 1. αυτός που δεν ἔχει λάβει εκπαίδευση, σε Ευρ., Πλάτ.· με γεν., *αυτος που δεν ἔχει ασκηθεῖ ἢ λάβει καθοδήγηση σε κάτι*, σε Ξεν. **2.** ἀμαθής, ἀδαής, ἀγροίκος, ἄξεστος, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** επίρρ., *ἀπαιδευτῶς ἔχειν*, στερούμαι εκπαίδευσεως, δεν ἔχω λάβει παιδεία, σε Ευρ.

ἀπαιδία, ἦ (ἄπαις), ἀτεκνία, ἔλλειψη φυσικῶν ἀπογόνων, σε Ηρόδ., Σοφ.

ἀπ-αιθριάζω, μέλ. —σω (*αἰθρία*), ἀπομακρύνω τα σύννεφα ἀπό τον ουρανό, καθαρίζω τον ουρανό ἀπό τα σύννεφα, σε Αριστοφ.

ἀπ-αίνυμαι και ἀπο-αίνυμαι, ἀποθ., ἀφαιρώ, ἀποσπῶ, *τί τινος*, σε Ομήρ. Οδ.· ἀποκόπτω, δρέπω, σε Μόσχ.

ἀπαιολάω, μέλ. —ήσω, περιπλέκω, προκαλώ σύγχυση, παραπλανῶ, σε Ευρ.

ἀπ-αιόλη, ἦ (αιόλος)· **I.** ἐξαπάτηση, δόλος, ἀπάτη. **II.** *Ἀπαιόλη* ἢ *Ἀπαιολή*, ἡ ἀπάτη προσωποποιημένη, σε Αριστοφ.

ἀπαιόλημα, -ατος, τό, = το προηγ., σε Αισχύλ., Αριστοφ.

ἀπ-αιρεθέω, Ιων. αντί *ἀφ-αιρεθῶ*, υποτ. Παθ. ἀορ. α΄ του *ἀφαιρέω*· **ἀπ-αραιρημένος**, Ιων. μτχ. παρακ.

ἀπ-αίρω, Ιων. παρατ. *ἀπαίρεσκον*· μέλ. *ἀπᾶρῶ*, ἀορ. α΄ *ἀπῆρα*, παρακ.

ἀπῆρκα· **I.** σηκώνω, εγείρω, παίρνω, ἀπομακρύνω ἀπό, *τί τινος*, σε Ευρ.· απόλ., σε Ηρόδ. **II.** ὀδηγῶ στρατιωτικὴ δύναμη του ναυτικού ἢ του στρατοῦ ξηράς, στον ίδ.· ἀμτβ. (ενν. *ναῦς, στρατόν* κ.λπ.), ἀποπλέω ἢ ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, στον ίδ., Αττ.· με γεν., *ἀπαίρειν χθονός*, ἀναχωρῶ ἀπό τη χώρα, σε Ευρ.· με σύστ. ἀντ., *ἀπαίρω πρεσβείαν*, ξεκινῶ για να συμμετάσχω σε πρεσβεία ἢ εἰδικὴ ἀποστολή, σε Δημ.

ἄ-παις, ἄπαιδος, ὁ, ἦ, I. αυτός που δεν ἔχει φυσικά τέκνα, ο ἀτεκνος, ο ἀκληρος, σε Ηρόδ.· *τὰς ἄπαιδας οὐσίας*, ἡ περιουσία που δεν ἔχει κληρονόμους να την καρπωθῶν, σε Σοφ.· με γεν., *ἄπαις ἔρσηνος γόνου*, αυτός που δεν ἔχει ἄρρενες κληρονόμους, σε Ηρόδ.· *τέκνων ἄπαιδα*, σε Ευρ. κ.λπ. **II.** *Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες*, τα φυσικά τέκνα της Νύχτας, που ὅμως δεν εἶναι καθόλου τέκνα, εἶναι δηλ. ἀνυπόστατα, σε Αισχύλ.

ἀπ-αῖσσω, Αττ. —ἄσσω, μέλ. —ζω, **I.** ἀναπηδῶ, τινάζομαι ἀπό ψηλά, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ἀναπηδῶ, τινάζομαι και φεύγω, ἐκτινάζομαι, σε Σοφ. [*ἀπᾶ*, σε Ομηρ.].

ἀπ-αισχύνομαι[ῶ], μέλ. -ὑνοῦμαι, αποθ., αρνούμαι κάτι επειδή ντρέπομαι, συστέλλομαι από ντροπή, σε Πλάτ.

ἀπ-αιτέω, μέλ. -ήσω, **I.** απαιτώ να μου επιστραφεί κάτι, εγείρω απαίτηση, σε Ηρόδ.· *ἀπαιτῶ τί τινα*, απαιτώ κάτι από κάποιον, στον ίδ., Αττ.· *ἀπαιτῶ τὰ ὄπλα τοῦ πατρός*, σε Σοφ.· επίσης, *χάριν ἀπαιτῶ τινα*, σε Πλάτ. **II.** Παθ., **1.** λέγεται για πράγματα, απαιτούμαι προς πληρωμή, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, μου έχει προβληθεί απαίτηση από κάποιον· *ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν*, σε Ξεν.

ἀπαίτησις, -εως, ἡ, η απαίτηση κάποιου να του επιστραφεί κάτι, σε Ηρόδ.· *ἀπαίτησιν ποιεῖσθαι*, προβάλλω επίσημη απαίτηση πριν προχωρήσω μέσω της δικαστικής οδού, σε Δημ.

ἀπαιτίζω, μόνον στη μτχ. ενεστ., = *ἀπαιτέω*, απαιτώ να μου επιστραφεί κάτι, *χρήματα*, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπ-αιωρέομαι, Παθ., κρέμομαι από ψηλά προς τα κάτω, μετεωρίζομαι, περιίπταμαι, σε Ησίοδ.

ἀπ-ακρῖβόομαι, Παθ., **I.** κατασκευάζομαι ή γίνομαι από κάποιον με μεγάλη ακριβολογία και επιμονή στη λεπτομέρεια, έχω κατασκευαστεί ή δημιουργηθεί τέλειος, σε Πλάτ., Ισοκρ. **II.** ως Μέσ., αποπερατώνω, αποτελειώνω, καθιστώ κάτι τέλειο, σε Ανθ., Λουκ.

ἀ-πάλαιστρος, -ον (πῶλαιστρο), αυτός που δεν έχει εξασκηθεί στην παλαιίστρα, που δεν έχει επιδεξιότητα στο αγώνισμα της πάλης, σε Ανθ.· αδέξιος, σκαιός, αγροίκος, σε Κικ.

ἀπ-άλαλκε, [πᾶ], γ' ενικ. ευκτ. αορ. β' *ἀπαλάλκοι* (χωρίς ενεστ. σε χρήση, βλ. [ἄλαλκε](#))· απωθώ, αποκρούω, αποδιώχνω, απομακρύνω κάτι από κάποιον, *τί τινος*, σε Όμηρ.· Επικ. απαρ. *ἀπαλαλκόμεν*, σε Θεόκρ.

ἀ-πάλαμνος, [πᾶ], -ον, ποιητ. αντί *ἀ-πάλαμος*· **I.** αυτός που δεν έχει χέρια, δηλ. ο ανίκανος, αυτός που δεν είναι ικανός για οτιδήποτε, άχρηστος, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αμήχανος, αμελής, έκνομος, ανόσιος, παράνομος, αθέμιτος· *ἔρδειν ἔργ' ἀπάλαμνα*, σε Σόλων· *ἀπάλαμνόν τι πάσχειν*, σε Ευρ.

ἀ-πάλαᾶμος, -ον (πᾶλάμη) όπως το *ἀπάλαμνος*, άχρηστος, ανίκανος, σε Ησίοδ., Πίνδ. [*ᾶπ- χάριν μέτρου*].

ἀπ-ἄλαομαι, Παθ., παρεκβαίνω, εκτρέπομαι από την ευθεία οδό, παραπλανώμαι, περιπλανιέμαι, σε Ησίοδ.

ἀπ-αλγέω, μέλ. -ήσω, παύω να αισθάνομαι πλέον πόνο για κάτι, *τι*, σε Θουκ.· *ἀπαλγέω τὸ πένθος*, αφήνω, παραμερίζω τη λύπη μου, σε Πλούτ.

ἀπ-ἄλειφω, μέλ. -ψω, παρακ. -αλήλιφα· σβήνω, εξαλείφω, ιδίως από επίσημο κατάλογο, σε Δημ.· *ἀπαλείφω τι*, παραγράφω, ακυρώνω κάτι, σε Αισχίν.

ἀπ-ἄλέξω, μέλ. -αλεξήσω, **I. 1.** αποκρούω, αποδιώχνω, απωθώ, απομακρύνω κάτι από κάποιον, *τί τινος*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αντιστρόφως, προφυλάσσω κάποιον από το να υποφέρει κάτι, *τινά τινος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Μέσ., υπερασπίζω τον εαυτό μου, *ἀπαλέξασθαι [τι]*, σε Σοφ.

ἀπ-ἄληθεύω, λέγω ολόκληρη την αλήθεια, στη Μέσ., σε Ξεν.

ἀπ-αλθαίνομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., θεραπεύω εντελώς, αποθεραπεύω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπαλλάγη, ἡ (ἀπαλλάσσω)· **I. 1.** απολύτρωση, απελευθέρωση, ανακούφιση από κάτι, γλυτωμός από αυτό, *πόνων, ζυμφορᾶς*, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ. **2.** απόλ., διαζύγιο, σε Ευρ. **II.** (από τον Παθ. τύπο), **1.** αναχώρηση, απομάκρυνση, μέσο για αναχώρηση, διαφυγή, αποχώρηση, σε Ηρόδ.· ἡ *ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων*, χωρισμός αυτών που συμπλέκονται μεταξύ τους, σε Θουκ.

2. *ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου*, αναχώρηση από την ζωή, δηλ. θάνατος, σε Ξεν.: *ψυχῆς ἀπὸ σώματος*, σε Πλάτ.

ἀπαλλακτέον, ρημ. επιθ. του *ἀπαλλάσσω*, **I.** αυτό που πρέπει κάποιος να απελευθερώσει, να λυτρώσει κάποιον από κάτι, *τινάτινος*, σε Πλούτ. **II.** (από τον Παθ. τύπο), αυτό από το οποίο πρέπει κάποιος να αποσυρθεί, να υποχωρήσει, να γλυτώσει, *τινός*, σε Πλάτ.

ἀπαλλαξείω, εφετ. του *ἀπαλλάσσομαι*, επιθυμώ να ελευθερωθώ, να λυτρωθώ, να απομακρυνθώ από κάποιον, *τινός*, σε Θουκ.

ἀπάλλαξις, -εως, ἡ = *ἀπαλλαγὴ*, σε Ηρόδ.

ἀπ-αλλάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. *-ζω*, παρακ. *ἀπήλλάχα*, αόρ. *ἀ' ἀπήλλαξα* — Παθ. παρακ. *ἀπήλλαγμα*, Ιων. *ἀπάλλαγμα*, αόρ. *ἀ' ἀπηλλάχθην*, Ιων. *ἀπαλλ-* αόρ. *β' ἀπηλλάγην [ᾗ]*· μέλ. *ἀ' ἀπαλλαχθήσομαι*, μέλ. *β' ἀπαλλάγησομαι* — Μέσ. μέλ. (με Παθ. σημασία) *ἀπαλλάζομαι*· αόρ. *ἀ' ἀπηλλαζόμην*·

A. I. 1. Ενεργ., απελευθερώνω, ανακουφίζω, απολυτρώνω κάποιον από κάτι, *τινάτινος*, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** απομακρύνω ή μετακινώ κάτι μακριά από κάποιον, *τίτινος*, σε Ευρ. κ.λπ. **3.** με αιτ. μόνο, απομακρύνω, μεταφέρω μακριά, αποπέμπω, *τι ή τινά*, στον ίδ., Θουκ. κ.λπ.· αφανίζω, καταστρέφω, *ἑαυτόν*, σε Πλούτ. **II.** αμτβ., διαφεύγω, εκφεύγω, αποπερατώνω με συγκεκριμένο τρόπο, *οὐκ ὡς ἤθελε*, σε Ηρόδ.· *κακῶς ἀπήλλαξε*, σε Πλάτ.· *χαίρων*, σε Ηρόδ.· με γεν., αναχωρώ από, *βίου*, σε Ευρ. **B.** Παθ. και Μέσ., **I. 1.** απελευθερώνομαι ή ανακουφίζομαι από κάτι, γλιτώνω από αυτό, με γεν., σε Ηρόδ., Αττ. **2.** εκφεύγω, διαφεύγω, *καλῶς*, σε Ευρ.· *ἄζημιος*, σε Αριστοφ. **3.** απόλ., αθώνομαι, απελευθερώνομαι, σε Δημ. **II. 1.** απέρχομαι, αναχωρώ από, αποχωρώ, *ἐκ χώρας*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *γῆς*, σε Ευρ. **2.** *ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ βίου*, αναχωρώ από την ζωή, πεθαίνω, στον ίδ.· και χωρίς το *βίου*, αναχωρώ, αποχωρώ, πεθαίνω, στον ίδ., Θουκ. κ.λπ. **3.** *ἀπαλλάσσομαι λέχους*, παίρνω διαζύγιο από τη γυναίκα μου, σε Ευρ. **4.** *ἀπαλλάσσομαι τοῦ διδασκάλου*, εγκαταλείπω το σχολείο, δεν διδάσκομαι πλέον, σε Πλάτ. **5.** *ἀπαλλάσσομαι ἐκ παίδων*, αποχωρίζομαι την παιδική ηλικία, ανδρώνομαι, σε Αισχίν. **6.** *πολλὸν ἀπηλλαγμένος τινός* μακράν υποδεέστερος σε σχέση με κάποιον, σε Ηρόδ. **III. 1.** σταματώ από ή παύω να, *τῶν μακρῶν λόγων*, σε Σοφ.· *σκομμιάτων*, σε Αριστοφ.· απόλ., παύω, κοπάζω, εγκαταλείπω, παραιτούμαι, σταματώ, σε Σοφ., Πλάτ.· με *μτχ.*, *εἰπὼν ἀπαλλάγηθι*, πες μας και σήκω φύγε, σε Πλάτ.· επίσης στη *μτχ.* με ρήμα, *οὐκοῦν ἀπαλλαχθεὶς ἄπει*; τελείωνε τα λόγια σου και σήκω φύγε, σε Σοφ. **2.** εγκαταλείπω την έχθρα, δηλ. συμφιλιώνομαι, σε Πλάτ.

ἀπ-αλλοτριώω, μέλ. *-ώσω*, παρακ. *-ηλλοτριώκα*· καθιστώ κάποιον ξένο, αποξενώνω, σε Αισχίν., Αριστ.

ἀπαλλοτριώσις, -εως, ἡ, αποξένωση, πώληση, παραχώρηση προς πώληση, σε Αριστ.

ἀπ-ἄλοάω, ποιητ. **-οιάω**, μέλ. *-ήσω*, αλωνίζω· *σῖτος ἀπηλοημένος* (μτχ. Παθ. παρακ.), σε Δημ.· μεταφ., χτυπώ, δέρνω, συνθλίβω, μωλωπίζω, σε Ομήρ. Ιλ. **ἀπάλό-θριξ, -τριχος, ὁ, ἡ**, αυτός που έχει μαλακές τρίχες, απαλά μαλλιά, σε Ευρ.

ἀπάλός, -ή, -όν, Αιολ. **ἄπ-** **I.** μαλακός στην αφή, τρυφερός, λέγεται για το ανθρώπινο σώμα, σε Όμηρ., Σοφ.· λέγεται για νωπούς καρπούς που πρόσφατα ωρίμασαν, σε Ηρόδ.· λέγεται για τρυφερή σάρκα, κρέας, σε Ξεν. **II.** μεταφ., μαλακός, μελίχιος, πράος, ήσυχος, ήπιος, γλυκός· *ἀπαλὸν γελάσαι*, γέλασε γλυκά, σε Ομήρ. Οδ.· *ἀπαλὴ διαίτα*, αβρός, τρυφηλός τρόπος ζωής, σε Πλάτ. (αμφίβ. προέλ.).

ἀπᾶλότης, -ητος, ἦ, μειλιχιότητα, μαλακή αίσθηση, τρυφερότητα, σε Ξεν. κ.λπ.

ἀπᾶλο-τρεφής, -ές (τρέφω), καλοθρεμμένος, παχύς, παχύσαρκος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀπᾶλό-φρων, -ον (φρήν), αυτός που τρέφει μειλίχια, τρυφερά αισθήματα, γλυκύς, πράος, σε Ανθ.

ἀπᾶλό-χροος, -ον, συνηρ. **-χρους, -χρουν**, με ετερόκλ. γεν. *ἀπαλόχροος*, δοτ. *-χροῖ*, αιτ. *-χροα*· (*χρώς*)· αυτός που έχει μαλακό, λείο, απαλό δέρμα, σε Ομηρ. Ὑμν., Ησίοδ. κ.λπ.

ἀπᾶλύνω, μέλ. *-ῦνῶ* (*ἀπαλός*)· **1.** μαλακώνω, μαλάζω, σε Ξεν. **2.** καθιστώ κάτι αβρό, τρυφερό, *τοὺς πόδας*, στον ίδ.

ἀπ-ἄμαλδύνω, [ῥ], μέλ. *-ῦνῶ*, εξουθενώνω, εκμηδενίζω, καθιστώ κάτι εμφανές, σε Ανθ.

ἀπ-αμάω, μέλ. *-ήσω*, αποκόπτω, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. [*ἄπᾶ-*, σε Όμηρ. *ἄπᾶ-*, σε Σοφ.].

ἀπ-αμβλίσκω, μέλ. *-αμβλώσω*, αόρ. *ἀ-ήμβλωσα*· **I.** εμποδίζω κάτι να τελεσφορήσει, καθιστώ κάτι ατελέσφορο, άγονο (μεταφ., από τις γυναίκες που αποβάλλουν κατά την κύηση), σε Πλούτ. **II.** αμτβ., αποβάλλω το έμβρυο κατά την κύηση, ατυχώ ως προς την έκβαση της εγκυμοσύνης, στον ίδ.

ἀπ-αμβλύνω, [ῥ], μέλ. *-ῦνῶ*, αμβλύνω, στομώνω την αιχμή ενός ξίφους· μεταφ., *τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγω*, σε Αισχύλ. — Παθ., αμβλύνομαι, στομώνω, χάνω τη διαπεραστική αιχμή του, στον ίδ., Πλάτ.

ἀπ-αμβροτεῖν, Επικ. απαρ. αορ. β' του *ἀφ-αμαρτάνω*.

ἀπ-ἄμείβομαι, μέλ. *-ψομαι*, αόρ. *ἀ-ἄπημείφθην*· γ' ενικ. υπερσ. *ἀπάμειπτο*· αποθ., αποκρίνομαι, απαντώ, σε Όμηρ.

ἀπ-ἄμείρω, στερώ κάποιον από κάτι, αποστερώ — Παθ., αποστερούμαι, τινός, κάποιου πράγματος, σε Ησίοδ.

ἀπ-ἄμελέομαι (ἄμελέω), Παθ., είμαι εντελώς παραμελημένος ή εγκαταλελειμμένος, Παθ. μτχ. *ἀπημελημένος*, σε Ηρόδ., Σοφ.

ἀπ-αμμένος, Ιων. **ἀφ-ημμένος**, μτχ. Παθ. παρακ. του *ἀφάπτω*.

ἀπ-αμπλακεῖν, απαρ. (χωρίς ενεστ. σε χρήση) *ἀφαμαρτεῖν*, αόρ. β' του *ἀμαρτάνω*, αποτυγχάνω ολοσχερώς, σε Σοφ.

ἀπ-ἄμύνω, [ῥ], μέλ. *-ῦνῶ*, **I.** αποκρούω, εκδιώκω, *τί τινι*, κάτι για (δηλ. από) κάτι άλλο, σε Ομήρ. Ιλ.· *τί τινος*, σε Λουκ.· με αιτ., αποκρούω, αποσοβώ, *κακά*, σε Ηρόδ.· *ἀπαμύνω τὸν βάρβαρον*, τον απωθώ, τον αναχαιτίζω, στον ίδ.

II. 1. Μέσ., απωθώ μακριά μου, αποκρούω, αναχαιτίζω, εκδιώκω, *τινά*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **2.** απόλ., αμύνομαι ή αυτοπροστατεύομαι, σε Όμηρ.

ἀπ-αναίνομαι, αόρ. *ἀ-ηνησάμην*, Δωρ. *-ἀνάμην*· αποθ., αποποιούμαι, αποκηρύσσω, απορρίπτω, σε Όμηρ., Αισχύλ.

ἀπ-αναίσχυντέω, μέλ. *-ήσω* (*ἀναίσχυντος*)· **I.** έχω την αναίσχυντία, την αναίδεια να πράξω ή να εκστομίσω κάτι. **II.** αρνούμαι, αποποιούμαι επαίσχυντα, σε Δημ.

ἀπ-ανᾶλίσκω, μέλ. *-αναλώσω*· παρακ. *ἀπανάλωκα* — Παθ., αόρ. *ἀ-αναλώθην*· καταδαπανώ, καταναλώνω ολοκληρωτικά, σε Θουκ.

ἀπ-ανδρόομαι, Παθ., ανδρόνομαι, ωριμάζω, ενηλικιώνομαι, σε Ευρ., Λουκ.

ἀπ-άνευθε και -θεν, επίρρ., **I.** μακριά, πολύ μακριά, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** με γεν., πολύ μακριά από, μακριά από, *τῶν ἄλλων θεῶν*, στο ίδ.· *ἀπάνευθε θεῶν*, χωρίς να είναι ενήμεροι οι θεοί, στο ίδ. **2.** απορρέοντας, εκπηγάζοντας, στο ίδ.

ἀπ-ανθέω, μέλ. *-ήσω*, παύω να ανθοφορώ, μαραίνομαι, ξεραίνομαι, σε Πλάτ., Λουκ.

ἀπ-ανθίζω, μέλ. -ίσω, δρέπω, κόβω άνθη, Λατ. decerpere· μεταφ., *ματαίαν γλῶσσαν ἀπανθίσαι*, δρέπω τα άνθη της ματαιολογίας, δηλ. μιλώ άσκοπα, απερίσκεπτα, σε Αισχύλ. — Μέσ., συλλέγω μέλι από τα άνθη, λαμβάνω το άριστο μέρος από κάτι, τον «ανθό» του, σε Λουκ.

ἀπ-ανθρακίζω, μέλ. -σω, ψήνω στα κάρβουνα, σε Αριστοφ.

ἀπ-ανθρακώω, μέλ. -ώσω, κατακαίω κάτι ώσπου να μεταβληθεί σε κάρβουνο, απανθρακώνω, σε Λουκ.

ἀπ-άνθρωπος, -ον, αυτός που βρίσκεται μακριά από τον άνθρωπο· **I.** λέγεται για τόπους, έρημος, ερημωμένος, εγκαταλελειμμένος, σε Αισχύλ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που αντίκειται στην κοινωνική φύση του ανθρώπου, αντικοινωνικός, μισάνθρωπος, τραχύς, άκαρδος, σε Πλούτ.

ἀπ-ανίστημι, μέλ. -στήσω, αόρ. α' -έστησα· **I.** αναγκάζω κάποιον να σηκωθεί και να αποχωρήσει, αποπέμπω, *τήν στρατιήν*, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** Παθ., με Ενεργ. και Παθ. παρακ. και Μέσ. μέλ., σηκώνομαι και φεύγω, αναχωρώ, εγκαταλείπω τη χώρα μου, μεταναστεύω, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀπαντάχη, επίρρ. (άπας), παντού, σε Ευρ.· **ἀπανταχόθεν**, από όλες τις πλευρές, σε Λουκ.· **ἀπανταχόθι**, = *ἀπανταχοῦ*, στον ίδ.· **ἀπανταχόσε**, προς οποιοδήποτε μέρος, σε Πλούτ.· **ἀπανταχοῦ**, παντού, σε Ευρ.

ἀπ-αντάω, παρατ. *ἀπήντων*, Δωρ. γ' ενικ. *ἀπάντη*· μέλ. *ἀπαντήσομαι*, αόρ. α' *ἀπήνησα*, παρακ. *ἀπήνηκα*· **I. 1.** μετακινούμαι από τη θέση μου για να συναντήσω κάποιον· συνεπώς, συναντώ, συντυχαίνω κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· απόλ., *ό άεί ἀπαντών*, όποιος τυχόν σε συναντήσει, οποιοδήποτε τυχαίο πρόσωπο, σε Πλάτ.· συχνά με πρόθ., *ἀπαντάω τινί είς τόπον*, έρχομαι από ή πηγαίνω σε έναν τόπο για να τον συναντήσω, τον συναντώ κάπου, σε κάποιον τόπο, σε Ηρόδ.· χωρίς δοτ. προσ., παρουσιάζομαι, εμφανίζομαι σ' ένα μέρος, σε Ξεν. **2.** συχνά με εχθρική σημασία, συναντώ σε μάχη, δηλ. συμπλέκομαι, σε Ευρ.· *ἀπαντῶ Ἀθηναίοις είς Τάραντα*, σε Θουκ.· αντιτίθεμαι, εναντιώνομαι καθ' οιονδήποτε τρόπο, σε Πλάτ.· παρουσιάζομαι ένοπλος, σε Ευρ. **3.** ως νομικός όρος, συναντώ τον αντίδικο στο δικαστήριο, σε Πλάτ., Δημ.· απόλ., εμφανίζομαι, προσέρχομαι στο δικαστήριο, σε Δημ. **4.** *ἀπαντάω είς ή πρός τι*, εισέρχομαι σε κάτι, επιχειρώ κάτι ή το προσεγγίζω, σε Πλάτ., Αισχίν.· προσφεύγω, καταφεύγω σε, σε Δημ. **II.** λέγεται για πράγματα, επέρχομαι, επιπίττω, συμβαίνω σε κάποιον, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.

ἀπάντη, επίρρ. (άπας), παντού, σε Όμηρ.

ἀπάντημα, -ατος, τό (ἀπαντάω), συνάντηση, συναπάντημα, σε Ευρ.

ἀπαντίκρῦ, επίρρ., επιτετ. αντί *ἀντικρῦ*, ακριβώς απέναντι, σε Ξεν.· με γεν., σε Δημ.

ἀπ-αντίον, επίρρ., ακριβώς απέναντι· *ές τήν ἀπαντίον άκτήν*, σε Ηρόδ.

ἀπ-αντλέω, μέλ. -ήσω, αντλώ, αδειάζω το νερό από το αμπάρι του πλοίου· μεταφ., *ἀπαντλέω ὕβρισμα χθονός*, σε Ευρ.· με αιτ. μόνο, αντλώ, αποσύρω, αφαιρώ, σε Αισχύλ.· ελαφρύνω, ανακουφίζω, μειώνω, ελαττώνω πόνους, στον ίδ.· *βάρος ψυχής*, σε Ευρ.

ἀπ-άντομαι, = *ἀπαντάω*, σε Ευρ.

ἀπ-ανύω, μέλ. -ύσω [ῦ], φέρω εντελώς εις πέρας, επιτελώ, ολοκληρώνω· *νῆξάπηνυσαν* (ενν. *όδόν*), τα πλοία ολοκλήρωσαν τον πλου τους, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-παξ, επίρρ. (*α αθροιστικό και √ΠΑΓ, πήγνυμι*, πρβλ. Λατ. sim-plex), **I. 1.** μια φορά, μόνον μία φορά, άπαξ δια παντός, όπως το Λατ. *semel*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **2.** με γεν., *άπαξ τοῦ ένιαυτοῦ*, μια φορά τον χρόνο, σε Ηρόδ. **II.** χωρίς οποιαδήποτε αριθμητική έννοια, μετά τα *είπερ, ἦν, έπέί, ώς, όταν*,

όπως το Λατ. *ut semel· εἴπερ ἐσπέισω γ' ἄπαξ*, εἰάν ἀπαξ (δηλ. αφού, εφόσον) ἔκανες σπονδές, ειρηνευτική συμφωνία, σε Αριστοφ.· *ὡς ἄπαξ ἤρξατο*, εφόσον (ἀπαξ και) εἶχε αρχίσει, σε Ξεν.

ἀπαξ-ἀπᾶς, [ξᾶ], -ᾶσα, -ᾶν, ολόκληρος μεμιάς, κατά κανόνα στον πληθ., σε Αριστοφ.

ἀπαξ-απλῶς, επίρρ., γενικά, σε γενικές γραμμές, σε Λουκ.

ἀπ-αξιόω, μέλ. -ώσω· **I.** απορρίπτω, αποκηρύσσω ως ἀνάξιο, αποποιούμαι, τι ἢ τινά, σε Θουκ. **II.** ἀπαξιόω τί τινος, θεωρώ κάτι ἀνάξιο για κάποιον, σε Λουκ. — Μέσ., αποκηρύσσομαι, αποπέμπομαι ἀπό το σπίτι μου, σε Αισχύλ.

ἀπαπαῖ, ἀπαπᾶπαῖ = ἀππαπαῖ, σε Σοφ., Αριστοφ.

ἄ-παππος, -ον, αὐτός που δεν ἔχει παππού· μεταφ. αὐτός που δεν ἔλκει την καταγωγή του ἀπό κάπου ἢ κάτι, σε Αισχύλ.

ἀπ-ἀπτω, Ιων. ἀντί ἀφ-ἀπτω.

ἀ-παράβᾶτος, -ον (παραβαίνω), αὐτός τον οποίο δεν μπορεί να παραβεί κάποιος ἢ να τον μεταβάλλει σε κάτι ἄλλο, αὐτός που δεν παρέρχεται, ἀμετάτρεπτος, σε Κ.Δ.

ἀπ-αραιρημένος, Ιων. ἀντί ἀφ-ηρημένος, μτχ. Παθ. παρακ. του ἀφαιρέω.

ἀ-παραίτητος, -ον (παραιτέω)· **I.** λέγεται για πρόσωπα, αὐτός που δεν κάμπτεται με δεήσεις, ἀνηλεής, ἀδυσώπητος, σε Πλάτ. κ.λπ.· επίρρ. -τως, σε Θουκ. **II.** λέγεται για ποινές, αὐτή η οποία δεν μπορεί να ἀποφευχθεῖ με ἱκεσίες, ἀναπότρεπτη, ἀνηλεής, σε Δείναρχ.

ἀ-παρακάλυπτος, -ον (παρακαλύπτω), ἀσκεπής, ἀκάλυπτος, ἐμφανής· επίρρ. -τως, χωρίς προκάλυψη, φανερά, σε Πλάτ.

ἀ-παράκλητος, -ον, αὐτός που δεν ἔχει προσκληθεῖ ἢ λάβει διαταγή, ἐκούσιος, εθελούσιος, σε Θουκ.

ἀ-παράλλακτος, -ον (παραλλάσσω), αὐτός που δεν ἔχει υποστεί μεταβολή ἢ που δεν ἐπιδέχεται μεταβολή, ἀμετάβλητος, ἀμετάτρεπτος, σε Πλούτ.

ἀ-παραμύθητος, [ῦ], -ον (παραμυθέομαι), αὐτός που δεν μπορεί να πεισθεῖ ἢ να δεχθεῖ ἱκεσίες· λέγεται για δυσχερεῖς καταστάσεις, ἀπαρηγόρητος, ἀθυμία, σε Πλούτ.

ἀ-πᾶράμυθος, -ον, = το προηγ., ἀνηλεής, ἀδυσώπητος, σε Αισχύλ.

ἀ-παρασκευαστος, -ον (παρασκευάζω), = το ἐπόμεν., σε Κ.Δ.

ἀ-παρασκευος, -ον (παρασκευή), αὐτός που δεν ἔχει προετοιμαστεῖ, ἀνέτοιμος, σε Θουκ., Ξεν.

ἀπ-ἄρᾶσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, ἀποκόπτω, κόβω χτυπώντας και ρίχνω κάτω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω ἀπό το κατάστρωμα του πλοίου, ἀπό τῆς νεός, σε Ηρόδ.· ἀπό τοῦ καταστρώματος, σε Θουκ.

ἄπαργμα, -ατος, τό = ἀπαρχή, κατά κανόνα στον πληθ., σε Αριστοφ.

ἀπ-ἄρέσκω, μέλ. -ἀρέσω· Επικ. ἀπαρ. Μέσ. ἀορ. ἀ' ἀπαρέσσασθαι· **I.** εἶμαι δυσάρεστος σε κάποιον, τινί, σε Θουκ. **II.** Μέσ., ἐπιδεικνύω τη δυσἀρέσκεια μου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀ-παρηγόρητος, -ον (παρηγορέω), **I.** αὐτός που δεν εἶναι δυνατόν να παρηγορηθεῖ, σε Πλούτ. **II.** αὐτός που δεν εἶναι δυνατόν να νουθετηθεῖ ἢ να ἐλεγχθεῖ, να κυβερνηθεῖ, στον ἴδ.

ἀ-παρθένευτος, -ον (παρθενεύω), αὐτός που δεν πρέπει σε παρθένα γυναίκα, ἀνάρμοστος για παρθένα, σε Ευρ.· στο συδ. πληθ. ως επίρρ.

ἀ-πάρθενος, -ον, αὐτή που δεν εἶναι πλέον παρθένα, σε Θεόκρ.· *νύμφην ἄνυμφον παρθένον τ'ἀπάρθενον*, «παντρεμένη παρθένα και χήρα νύφη», σε Ευρ.

ἀπ-ἄριθμέω, μέλ. -ήσω· **I.** συναριθμώ, με προσοχή ανά ένα, λογαριάζω, υπολογίζω, σε Ξεν. **II.** υπολογίζω ή πληρώνω πάλι, αποδίδω οφειλή, στον ίδ.

ἀπᾶριθμησις, -εως, ἡ, καταμέτρηση, υπολογισμός, σε Θουκ.

ἀπ-αρκέω, μέλ. -έσω· **I.** επαρκώ, είμαι αρκετός, σε Τραγ. **II.** μένω ικανοποιημένος, συγκατατίθεμαι, συναινώ, σε Αισχύλ.

ἀπ-αρνέομαι, μέλ. -ήσομαι, Μέσ. αόρ. α΄ -ηρνησάμην — Παθ. -ηρνήθην· αποθ.· **I.** αρνούμαι ολοσχερώς, αρνούμαι κατηγορηματικά, σε Ηρόδ.· ακολουθείται από μήκαι απαρ., σε Ευρ. κ.λπ.· *ἀπαρνηθῆναι τι*, αρνούμαι, απορρίπτω κάτι, σε Θουκ. **II.** μέλ. *ἀπαρνηθήσεται*, με Παθ. σημασία, πρόκειται να απορριφθεί, να μη γίνει αποδεκτός, σε Σοφ., Κ.Δ.

ἄπ-αρνος, -ον (ἀρνέομαι), αυτός που αρνείται πλήρως και κατηγορηματικά· *ἄπαρνος ἐστιμὴ νοσέειν*, απορρίπτει κατηγορηματικά ότι είναι άρρωστος, σε Ηρόδ.· με γεν., *ἄπαρνος οὐδενός*, δεν απαρνείται τίποτε, σε Σοφ.

ἀ-παρρησίαστος, -ον (παρρησιάζομαι), αυτός που δεν έχει ελευθερία λόγου, σε Λουκ.

ἀπ-αρτάω, μέλ. -ήσω, **I. 1.** κρεμώ από κάπου ή κάτι, αναρτώ, σε Ευρ. — Παθ., κρέμομαι χαλαρά, σε Ξεν. **2.** μεταφ., κάνω κάτι να εξαρτάται από κάτι άλλο, *ἐξ ἑαυτοῦ*, σε Λουκ. **II.** αποσπώ, αποχωρίζω, *τί τινος*, σε Δημ. — Παθ., *ἀπηρτημένοι*, διαχωρισμένοι, διασπασμένοι, στον ίδ. **III.** αμτβ. στην Ενεργ., αποχωρώ, απέρχομαι, σε Θουκ.

ἀπ-αρτί[ι], επίρρ., **I.** εντελώς, πλήρως, τελείως· λέγεται για αριθμούς, ακριβώς, ορθώς, σε Ηρόδ.· **II. 1.** λέγεται για χρόνο, από τώρα, από τη στιγμή αυτή, από τώρα και στο εξής, σε Αριστοφ., Κ.Δ. **2.** μόλις τώρα, ως και τώρα, σε Κ.Δ.

ἀπ-αρτίζω, μέλ. -ίσω· **I.** καθιστώ κάτι άρτιο, ομαλό, κινώ ομαλά, σε Αισχύλ. **II.** ετοιμάζω, ολοκληρώνω, συμπληρώνω, σε Αριστ. **2.** αμτβ., είμαι άρτιος, πλήρης ή ακριβής, στον ίδ.

ἀπαρτι-λογία, Ιων. -ίη, ἡ (λόγος), άρτιος αριθμός ή άκέραιο ποσό, σε Ηρόδ.

ἀπάρτιον, τό, πώληση αγαθών μέσω δημοπρασίας, μέσω πλειστηριασμού, σε Πλούτ.

ἀπαρτισμός, ό (ἀπαρτίζω), ολοκλήρωση, τελείωση, εκπλήρωση, σε Κ.Δ.

ἀπ-αρύω ή -αρύτω[υ], μέλ. -ύσω, αφαιρώ, αποσπώ, αποσύρω· αφαιρώ τον αφρό από την κρέμα του γάλακτος, σε Ηρόδ.· μεταφ., αφαιρώ τη δύναμη ενός πράγματος, ρημ. επίθ. *ἀπαρυστέον*, σε Αριστοφ.

ἀπαρχή, ἡ, κατά κανόνα στον πληθ. *ἀπαρχαί*· **1.** έναρξη θυσιαστικής τελετουργίας, πρώτη προσφορά (που συνίστατο από μαλλιά κομμένα από το μέτωπο), σε Ευρ. **2.** τα εκλεκτότερα πράγματα που προσφέρονταν ως θυσία, ο «ανθός», η «αφρόκρεμα», δηλ. ό,τι εκλεκτότερο, σε Ηρόδ., Αττ.· μεταφ., *ἀπαρχή τῆς σοφίας*, σε Πλάτ.

ἀπ-άρχομαι, μέλ. -ζομαι, αποθ.· **I.** κάνω την αρχή, κηρύσσω την έναρξη, ιδίως κατά τις θυσίες· *τρίχας ἀπάρχεσθαι*, κάνω την αρχή της θυσίας με την προσφορά μαλλιών, δηλ. κόβοντας τα μαλλιά από μέτωπο και ρίχνοντάς τα στη θυσιαστήρια πυρά, σε Ομήρ. Ιλ.· κηρύσσω την αρχή των θυσιαστικών τελετών, σε Ομήρ. Οδ. **II.** με γεν., αποκόπτω μέρος ενός πράγματος για να το προσφέρω ως αφιέρωση, προσφέρω ως θυσία μέρος ενός πράγματος, σε Ηρόδ., Ευρ. **III. 1.** προσφέρω το καλύτερο και εκλεκτότερο μέρος, τους πρώτους καρπούς, ως θυσία, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** μεταφ., εκλαμβάνω κάτι ως το εκλεκτότερο όλων, θεωρώ κάτι ως επίλεκτο ή ως το καλύτερο, σε Θεόκρ.

ἄπαρχος, ό, = ἔπαρχος, σε Αισχύλ.

ἀπ-άρχω, μέλ. -ζω, είμαι ο πρώτος, αυτός που οδηγεί, που σέρνει το χορό, σε Ανθ.

ἄ-πας, ἄ-πασα, ἄ-παν (α αθροιστικό και πᾶς), επιτετ. του πᾶς· **I. 1.** όλος μαζί, όλος, συνολικός, ολόκληρος· και στον πληθ., όλοι μαζί, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** με επίθ., ἀργύρεος ἄπας, όλος από ασήμι, δηλ. από συμπαγή άργυρο, σε Όμηρ. Οδ.· ἄπαν κακόν, ολοσχερής συμφορά, σε Αριστοφ. **II.** στον ενικ., όπως το πᾶς, ο καθένας, Λατ. unusquisque, πᾶν, κάθε τι, Λατ. unusquisque, σε Ηρόδ., Αττ.

ἀπ-ασπαίρω, ξεψυχώ σπαρταρώντας, ψυχορραγώ, ψυχομαχώ, σε Ευρ.

ἀπαστία, ἦ, αποχή από το φαγητό, νηστεία, σε Αριστοφ.

ἄ-παστος, -ον (πατέομαι), αυτός που δεν έχει φάει, που απέχει από την τροφή, που νηστεύει, σε Όμηρ. Ιλ.· με γεν., ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτιήτος, χωρίς να έχει γευτεῖ φαγητό ή ποτό, σε Όμηρ. Οδ.

ἀπ-αστράπτω, μέλ. -ψω, λάμπω, αστράφτω, ακτινοβολώ, σε Λουκ.

ἀπ-ασχολέω, μέλ. -ήσω (ἄσχιολος), δεν αφήνω σε κάποιον περιθώριο αναψυχής, απασχολώ, σε Λουκ. — Παθ., είμαι πλήρως απασχολημένος, στον ίδ.

ἀπασχολία, ἦ, εντατική ενασχόληση με κάποια εργασία, σε Στράβ.

ἀπατάω, Ιων. -έω, παρατ. ἠπάτων, μέλ. -ήσω, αόρ. α' ἠπάτησα, Επικ. ἀπ-παρακ. ἠπάτηκα — Παθ. μέλ. ἀπατηθήσομαι, και σε Μέσ. τύπο ἀπατήσομαι· αόρ. α' ἠπατήθην, παρακ. ἠπάτημαι· (ἀπάτη)· εξαπατώ, εμπαίζω, ξεγελώ, αποπλανώ, σε Όμηρ. κ.λπ. — Παθ., εξαπατώμαι, ξεγελιέμαι, σε Σοφ.· ἀπατᾶσθαι ὡς..., ξεγελιέμαι νομίζοντας ότι..., σε Πλάτ.

ἀπ-άτερθε και **-θεν, [πᾶ]**, επίρρ., **I.** χωρίς, χωριστά, χώρια, μακριά, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** ως πρόθ. με γεν., μακριά από, ὀμίλου, στο ίδ.

ἀπάτεων, -ῶνος, ὅ, αυτός που εξαπατά, πλάνος, πανούργος, δόλιος, αγύρτης, σε Πλάτ., Ξεν.

ἀπάτη[ἄπᾶ-], ἦ (πιθ. από ἄπ-τομαι, πρβλ. [ὑπαφίσκω](#))· **1.** δόλος, πανουργία, εξαπάτηση, τέχνασμα, αγυρτεία, σε Όμηρ. Ιλ.· στρατήγημα, στρατηγικό τέχνασμα στον πόλεμο, σε Θουκ.· στον πληθ., δολοπλοκίες, μηχανορραφίες, σε Όμηρ. **2.** δολιότητα, παραπλάνηση, εξαπάτηση, δολοπλοκία, σε Ηρόδ., Αττ.

ἀπάτηλιος, -ον, αυτός που έχει την ικανότητα να εξαπατά, πανούργος· ἀπατήλια εἰδώς, αυτός που είναι προικισμένος, ικανός στο να δολοφονηθεί, σε Όμηρ. Οδ.· ἀπατήλιον βάζειν, στο ίδ.

ἀπατηλός, -ή, -όν ή -ός, -όν, = το προηγ., σε Όμηρ. Ιλ., Πλάτ.

ἀπάτητικός, -ή, -όν (ἀπατάω), αυτός που μπορεί εύκολα να εξαπατά, ο δολερός, σε Ξεν.

ἀ-πάτητος, -ον (πᾶτέω), αυτός που δεν έχει πατηθεί, ἀπάτητος, σε Ανθ.

ἀπ-ἄτιμάζω, = το επόμε· μτχ. Παθ. παρακ. ἀπητιμασμένος, σε Αισχύλ.

ἀπ-ἄτιμάω, αόρ. α' -ητίμασα, προξενώ βαριά ατίμωση, σε Όμηρ. Ιλ.

Ἀπᾶτούρια, -ων, τά, τα Απατούρια, γιορτή που τελείτο στην Αθήνα κατά τον μήνα Πυανεψιώνα, στη διάρκεια της οποίας οι νεαροί που βρίσκονταν στο κατώφλι της εφηβείας (κοῦροι), εγγράφονταν από τους πατέρες τους στους καταλόγους της φυλής (φρατρίαί), σε Ρήτ. (πιθ. από πατριά = φρατρία, με α ευφωνικό).

ἀ-πάτωρ, -ορος, ὅ, ἦ (πᾶτήρ), αυτός που δεν έχει πατέρα, ορφανός από πατέρα, σε Σοφ., Ευρ.· με γεν., ἀπάτωρ ἐμοῦ, χωρίς να έχεις εμένα για πατέρα, σε Σοφ.

ἀπ-ανυγάζω, μέλ. -σω, αστραποβολώ, ακτινοβολώ, σε Καλλ.

ἀπαύγασμα, -ατος, τό, λάμψη φωτός, ακτινοβολία, σε Κ.Δ.

ἀπ-αυδάω, μέλ. -ήσω· **I.** απαγορεύω, σε Σοφ.· *ἀπανδάω μὴ*, με απαρ., απαγορεύω να γίνει κάτι, στον ίδ., σε Ευρ. **II.** απέχω, αποφεύγω, *πόνους*, σε Ευρ.· αρνούμαι, απορρίπτω, αποκηρύσσω, *νεῖκος*, σε Θεόκρ. **III.** υστερώ, είμαι ανεπαρκής, αφήνω, εγκαταλείπω, *φίλοισι*, σε Ευρ.· *ἀπανδάω ὑπὸ λιμοῦ*, σε Λουκ.

ἀπ-αυθαδίζομαι, μέλ. -ιοῦμαι, αποθ.· μιλώ ή ενεργῶ παράτολμα, με θράσος, μιλώ με παρρησία, σε Πλάτ.

ἀπ-αυθημερίζω, μέλ. -σω (*αὐθήμερος*), μεταβαίνω και επιστρέφω αυθημερόν, σε Ξεν.

ἀπ-αυράω, χρησιμ. μόνον στον παρατ. *ἀπηύρων*, -ας, -α, με μτχ. σε τύπο αορ. *ἀπούρας* (όπως εάν προερχόταν από *ἀπούρημι*), και μτχ. Μέσ. αορ. *ἀ' ἀπουράμενος*· (το απλό ρήμα *αύράω*, το οποίο δεν υπάρχει σε χρήση και σήμαινε παίρνω)· **I. 1.** αφαιρώ ή αποσπῶ, υφαρπάζω, με διπλ. αιτ. προσ. και πράγμ.· *ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τοὺς μὲν τεύχε' ἀπηύρα*, στο ίδ. **2.** με γεν. προσ., *κούρην Ἀχιλλῆος ἀπούρας*, στο ίδ. **3.** με δοτ. προσ., *πολέσσι θυμὸν ἀπηύρα*, στο ίδ. **4.** Μέσ., *ἀπουράμενοι ψυχάς*, χάνοντας την ζωή τους, σε Ησίοδ. **II.** δέχομαι ευνοϊκή ή κακή συγκυρία, απολαμβάνω το καλό και υποφέρω το κακό, στον ίδ., Ευρ.· πρβλ. **ἐπ-αυρίσκομαι**.

ἄ-παυστος, -ον (παύομαι)· **I. 1.** ακατάπαυστος, συνεχής, ατελεύτητος, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** αυτός τον οποίο δεν μπορεί κάποιος να σταματήσει ή να τον ικανοποιήσει, να τον πραύνει, ακόρεστος, *δίψα*, σε Θουκ. **II.** με γεν., αυτός που δεν καταπαύεται, *γόνων*, σε Ευρ.

ἀπ-αυτομολέω, μέλ. -ήσω, εγκαταλείπω με τη θέλησή μου, λιποτακτώ, δραπετεύω, σε Θουκ.

ἀπ-ἄφισκω, μέλ. -αφήσω, αόρ. β' -ήπᾶφον· (*ἄπτομαι*, Λατ. *palpare*, *ἀφή*)· όπως το *ἀπατάω*, εξαπατώ, παραπλανώ, καταδολιεύω, σε Ομήρ. Οδ.

ἀπ-ἄχθομαι, αποθ., είμαι μισητός, *τινι*, σε Σαπφ.

ἀπ-έβην, αόρ. β' του *ἀποβαίνω*.

ἀπ-εδήδοκα, παρακ. του *ἀπ-εσθίω*.

ἄ-πέδιλος, -ον (πέδιλον), ανυπόδητος, αυτός που δεν φοράει πέδιλα, σε Αισχύλ.

ἀπ-έδομαι, μέλ. του *ἀπ-εσθίω*.

ἄ-πεδος, -ον (*α αθροιστικό και πέδον*), ομαλός, επίπεδος, ομοιόμορφος, ίσιος, πεδινός, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *ἄπεδον, τό*, πεδιάδα, επίπεδη επιφάνεια, σε Ηρόδ.

ἀπ-έειπον, Επικ. αντί *ἀπ-εῖπον*.

ἀπ-έεργον, Επικ. αντί *ἀπ-εῖργον*, παρατ. του *ἀπείργω*.

ἀπ-έησιν, Επικ. αντί *ἀπ-ἦ*, γ' ενικ. υποτ. ενεστ. του *ἄπειμι*, (*εἶμι*, Λατ. *sum*).

ἀπ-έθᾶνον, αόρ. β' του *ἀποθνήσκω*.

ἀπ-εθίζω, μέλ. -ίσω, κάνω κάποιον να αποβάλει μια συνήθεια, τον ξεσυνηθίζω· *ἀπεθίζω τινὰ μὴ ποιεῖν*, σε Αισχίν.· μτχ. παρακ. *ἀπειθικώς*, σε Πλούτ.

ἀπ-εῖδον, απαρ. -ιδεῖν, αόρ. β' χωρίς ενεστ. σε χρήση, αντί του οποίου χρησιμοποιείται το *ἀφοράω*· στρέφω αλλού το βλέμμα μου, αποστρέφω το βλέμμα μου από κάτι, περιφρονῶ· και ομοίως, απλώς, κοιτάζω, στρέφω το βλέμμα μου, *ἔς ή πρὸς τι*, σε Θουκ.